

Projekt

USTAWA

z dnia

Prawo energetyczne

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa - Prawo energetyczne, zwana dalej "ustawą", określa zasady kształtowania

polityki energetycznej państwa, zasady i warunki zaopatrzenia i użytkowania paliw i energii, w tym ciepła, oraz działalności przedsiębiorstw energetycznych, a także określa organy właściwe w sprawach gospodarki paliwami i energią.

2. Celem ustawy jest stworzenie warunków do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, oszczędnego i racjonalnego użytkowania paliw i energii, rozwoju konkurencji, przeciwdziałania negatywnym skutkom naturalnych monopolii, uwzględniania wymogów ochrony środowiska, obowiązków wynikających

z umów międzynarodowych oraz ochrony interesów odbiorców i minimalizacji kosztów.

Art. 2.

Ustawy nie stosuje się do:

1) wydobywania paliw ze złóż oraz ich magazynowania w zakresie uregulowanym

ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U. Nr 27, poz. 96),

2) wykorzystywania energii atomowej w zakresie uregulowanym ustawą z dnia 10 kwietnia 1986 r. - Prawo atomowe (Dz.U. Nr 12, poz. 70, z 1991 r. Nr 8, poz. 28 i z 1994 r. Nr 90, poz. 418).

Art. 3.

1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określi:

1) zakres stosowania przepisów ustawy do jednostek organizacyjnych podległych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych oraz do jednostek organizacyjnych więziennictwa podległych Ministrowi Sprawiedliwości,

2) organy właściwe w sprawach regulacji gospodarki paliwami i energią w tych jednostkach.

2. W zakresie wyłączeń, o których mowa w ust. 1, Rada Ministrów może, w razie potrzeby, określić szczególne warunki przyłączenia i dostarczania paliw

i energii oraz wymagań dotyczących urządzeń i instalacji.

Art. 4.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) energia - energię przetworzoną w dowolnej postaci,

2) ciepło - energię cieplną w wodzie gorącej lub parze, lub w innych nośnikach,

3) paliwa - paliwa stałe, ciekłe i gazowe będące nośnikami energii chemicznej,

4) przesyłanie - transport paliw lub energii za pomocą sieci,

5) dystrybucja - rozdział i dostarczanie do odbiorców paliw lub energii

za pomocą sieci,

6) obrót - działalność gospodarczą polegającą na handlu hurtowym albo detalicznym paliwami lub energią,

- 7) procesy energetyczne - techniczne procesy w zakresie wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, magazynowania, dystrybucji oraz użytkowania paliw lub energii,
- 8) zaopatrzenie w ciepło - procesy energetyczne związane z dostarczaniem ciepła do odbiorców,
- 9) urządzenia - urządzenia techniczne stosowane w procesach energetycznych,
- 10) instalacje - urządzenia z układami połączeń między nimi i zespoły urządzeń z układami połączeń między nimi,
- 11) sieci - instalacje wzajemnie ze sobą połączone i współpracujące, służące do przesyłania albo dystrybucji paliw lub energii, będące własnością przedsiębiorstw energetycznych,
- 12) przedsiębiorstwo energetyczne - podmiot gospodarczy prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania oraz dystrybucji paliw lub energii, lub obrotu nimi,
- 13) odbiorca - każdy, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym,
- 14) gmina - również związki i porozumienia komunalne w zakresie uregulowanym ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz.U. Nr 16, poz. 95, Nr 32, poz. 191, Nr 34, poz. 199, Nr 43, poz. 253 i Nr 89, poz. 518, z 1991 r. Nr 4, poz. 18 i Nr 110, poz. 473, z 1992 r. Nr 85, poz. 428 i Nr 100, poz. 499, z 1993 r. Nr 17, poz. 78 oraz z 1994 r. Nr 39, poz. 149),
- 15) regulacja - stosowanie określonych ustawą środków prawnych, włącznie z koncesjonowaniem, służących do zapewnienia prawidłowej gospodarki paliwami i energią oraz ochrony interesów odbiorców,
- 16) organy regulacyjne - Urząd Regulacji Energetyki i wojewodów,
- 17) bezpieczeństwo energetyczne - stan gospodarki umożliwiający pokrycie bieżącego i perspektywicznego zapotrzebowania odbiorców na paliwa i energię, w sposób technicznie i ekonomicznie uzasadniony, przy zachowaniu wymagań ochrony środowiska,
- 18) taryfa - zbiór cen i opłat oraz warunków ich stosowania (cennik), opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą.

Art. 5.

1. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw lub energii do odbiorców, ponoszą odpowiedzialność za zdolność obiektów, instalacji i urządzeń do realizacji dostaw paliw lub energii w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących wymagań jakościowych.
2. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw lub energii, powinny zapewnić wszystkim podmiotom świadczenie usług polegających na przesyłaniu paliw lub energii, z uwzględnieniem warunków technicznych i ekonomicznych, na warunkach uzgodnionych przez strony w drodze umowy.
3. Świadczenie, o którym mowa w ust. 2, nie może obniżyć niezawodności dostarczania oraz jakości paliw i energii poniżej poziomu określonego przepisami, a także nie może spowodować niekorzystnej zmiany cen oraz zakresu dostarczania paliw i energii do innych podmiotów przyłączonych

do sieci.

Rozdział 2 Dostarczanie paliw i energii

Art. 6.

1. Dostarczanie paliw lub energii odbywa się na podstawie umowy sprzedaży.
2. Umowy sprzedaży paliw i energii powinny uwzględniać zasady określone w ustawie i koncesjach oraz powinny zawierać co najmniej postanowienia dotyczące: ilości, jakości, niezawodności i ciągłości dostarczania i odbioru,
cenę, sposób rozliczeń, odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy, okresu ich obowiązywania i warunków rozwiązania.

Art. 7.

1. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła mają obowiązek zawarcia umowy sprzedaży na dostarczanie paliw lub energii z odbiorcami albo podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki dostarczania, a żądający zawarcia umowy spełniają warunki przyłączenia do sieci i odbioru.
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy sytuacji gdy ubiegający się o zawarcie umowy nie ma tytułu prawnego do korzystania z obiektu, do którego paliwa gazowe, energia elektryczna lub ciepło mają być dostarczane.
3. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, mają obowiązek spełniania technicznych warunków dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła określonych w przepisach i koncesji.
4. Sposób i zakres finansowania przyłączenia do sieci i dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła określa umowa, jeżeli przepisy lub postanowienia koncesji nie stanowią inaczej.

Art. 8.

1. Spory między stronami dotyczące dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, za pomocą sieci i świadczenia usług, o których mowa w art. 5 ust 2, rozstrzygają sądy powszechne.
2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, na wniosek strony w przypadku zagrożenia jej interesu, organ regulacyjny może, w drodze decyzji administracyjnej, określić warunki podjęcia bądź kontynuowania dostarczania lub świadczenia usług przesyłania do czasu rozstrzygnięcia sporu przez sąd, o ile w ciągu trzech miesięcy nie zostanie zawarta umowa, o której mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6.
3. Rozstrzygnięcie sądu powszechnego nie dotyczy okresu objętego decyzją administracyjną, o której mowa w ust. 2.

Art. 9.

1. W odniesieniu do paliw gazowych i energii elektrycznej - Minister Przemysłu i Handlu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki:
 - 1) przyłączania podmiotów do sieci, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu paliwami gazowymi i energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców,
 - 2) planowania rozwoju i finansowania inwestycji, ruchu sieciowego oraz eksploatacji sieci.

2. W odniesieniu do ciepła Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczególne warunki przyłączania podmiotów do sieci, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu ciepłem oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców.
3. W odniesieniu do paliw ciekłych i stałych - Minister Przemysłu i Handlu może określić, w drodze rozporządzenia, szczególne warunki:
 - 1) planowania rozwoju i eksploatacji rurociągów wykorzystywanych do przesyłania paliw ciekłych oraz finansowania inwestycji,
 - 2) obrotu hurtowego paliwami stałymi i ciekłymi,
 - 3) świadczenia usług przesyłania paliw ciekłych rurociągami.
4. Warunki, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 3, Minister Przemysłu i Handlu określa w porozumieniu z Ministrem Transportu i Gospodarki Morskiej.

Art. 10.

1. Przedsiębiorstwa energetyczne wytwarzające energię elektryczną lub ciepło, mają obowiązek utrzymywania zapasów paliw w ilości zapewniającej utrzymanie ciągłości dostaw energii elektrycznej lub ciepła do odbiorców.
2. Minister Przemysłu i Handlu określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) wielkości zapasów paliw, o których mowa w ust. 1,
 - 2) sposób gromadzenia i kontroli stanu zapasów.
3. Wydatki na zakup i utrzymanie zapasów, o których mowa w ust. 1 i 2, zaliczane są do kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych.

Art. 11.

1. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia - na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, wprowadzić, w razie zagrożenia bezpieczeństwa energetycznego państwa polegającego na zagrożeniu długookresowym brakiem równowagi na rynku paliwowo-energetycznym albo bezpieczeństwa osób, albo zagrożenia wystąpienia znacznych strat materialnych, na czas oznaczony, na terenie całego kraju lub jego części ograniczenia w sprzedaży paliw stałych lub ciekłych określonych w rozporządzeniu oraz dostarczaniu i poborze paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła.
2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczególne zasady i tryb wprowadzania ograniczeń wymienionych w ust. 1 oraz organy uprawnione do kontroli przestrzegania wprowadzonych ograniczeń.
3. Przedsiębiorstwa energetyczne nie ponoszą odpowiedzialności za skutki ograniczeń wprowadzonych rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 1.

Art. 12.

1. Odbiorcy prowadzący działalność gospodarczą i zobowiązani do prowadzenia ksiąg rachunkowych, wyodrębniają wydatki na paliwa i energię, jeżeli wydatki te przekraczają 2 % kosztów ogólnych.
2. Dane, o których mowa w ust. 1, udostępniane są organom właściwym w sprawach polityki energetycznej.

Rozdział 3 Polityka energetyczna

Art. 13.

1. Naczelnym organem administracji państwowej właściwym w sprawach polityki

energetycznej, z zastrzeżeniem art. 14, jest Minister Przemysłu i Handlu.

2. Zadania Ministra Przemysłu i Handlu w zakresie polityki energetycznej obejmują:

1) przygotowanie, w porozumieniu z właściwymi ministrami, założeń polityki

energetycznej oraz koordynacja jej realizacji,

2) określanie szczegółowych warunków funkcjonowania i planowania rozwoju systemów zaopatrzenia w paliwa i energię, w trybie i zakresie

ustalonym w ustawie,

3) nadzór nad funkcjonowaniem krajowych systemów energetycznych w zakresie określonym ustawą,

4) koordynacja, w zakresie określonym ustawą, współpracy z organizacjami

międzynarodowymi rządowymi.

3. Minister Przemysłu i Handlu do współpracy z organizacjami międzynarodowymi,

o których mowa w ust. 2 pkt. 4, może tworzyć, w drodze zarządzenia, krajowe komitety tych organizacji właściwe do tej współpracy.

Art. 14.

1. Naczelnym organem administracji państwowej właściwym w sprawach zaopatrzenia

w ciepło jest Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa.

2. Zadania Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa w zakresie zaopatrzenia w ciepło obejmują:

1) określanie standardów jakościowych obsługi odbiorców,

2) określanie szczegółowych warunków funkcjonowania i planowania rozwoju systemów zaopatrzenia w ciepło, w trybie i zakresie ustalonym

w ustawie,

3) współdziałanie z wojewodami i samorządami terytorialnymi w sprawach planowania i realizacji systemów zaopatrzenia w ciepło.

Art. 15.

1. Rada Ministrów, na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu działającego w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, określa, w drodze rozporządzenia, założenia polityki energetycznej państwa.

2. Minister Przemysłu i Handlu, w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa oraz Ministrem Finansów, co dwa lata przedstawia Radzie Ministrów ocenę realizacji założeń polityki energetycznej

państwa, o których mowa w ust. 1, wraz z ewentualnymi propozycjami ich korekty oraz prognozę krótkoterminową, na okres nie dłuższy niż 5 lat, rozwoju gospodarki paliwami i energią.

Art. 16.

Założenia polityki energetycznej państwa, o których mowa w art. 15, mają na celu:

1) sformułowanie długoterminowej, na okres nie krótszy niż 10 lat, prognozy

rozwoju gospodarki paliwami i energią kraju w oparciu o ocenę bezpieczeństwa energetycznego państwa,

2) określenie długofalowego programu działania państwa do realizacji wniosków wynikających z prognozy, o której mowa w pkt 1.

Art. 17.

Założenia polityki energetycznej państwa, o których mowa w art. 15, określają

w szczególności:

- 1) ocenę bezpieczeństwa energetycznego państwa,
- 2) krajowe zapotrzebowanie na paliwa i energię przy uwzględnieniu zakładanego wzrostu produktu krajowego brutto,
- 3) import oraz eksport paliw i energii,
- 4) zdolności wytwórcze źródeł paliw i energii,
- 5) politykę inwestycyjną,
- 6) działania w zakresie ochrony środowiska,
- 7) rozwój niekonwencjonalnych i odnawialnych źródeł energii,
- 8) racjonalizację użytkowania paliw i energii, w tym szczególnie przy uwzględnieniu promocji energooszczędnego budownictwa,
- 9) politykę koncesjonowania działalności przedsiębiorstw energetycznych,
- 10) politykę cenową,
- 11) obowiązkowe zapasy paliw,
- 12) przekształcenia własnościowe w sektorze energetycznym,
- 13) propozycje dotyczące współpracy międzynarodowej,
- 14) propozycje kierunków prac naukowo-badawczych,
- 15) propozycje zmian uregulowań prawnych.

Art. 18.

1. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłem i dystrybucją paliw gazowych lub energii elektrycznej, sporządzają dla obszaru swojego działania, plany zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię elektryczną oraz określają finansowanie realizacji tych planów. Plany obejmują przedsięwzięcia w zakresie zakupu mocy i energii elektrycznej lub paliw gazowych, modernizacji, rozbudowy istniejących albo budowy nowych źródeł energii elektrycznej lub paliw gazowych i sieci, w tym również źródeł niekonwencjonalnych, a także zmniejszenia zapotrzebowania w wyniku przedsięwzięć racjonalizujących zużycie paliw i energii u odbiorców.
2. Projekty planów, o których mowa w ust. 1, podlegają uzgodnieniu z Urzędem Regulacji Energetyki.

Art. 19.

Wojewodowie koordynują planowanie zaopatrzenia w ciepło na obszarze województw i nadzorują zgodność planów zaopatrzenia w ciepło z polityką energetyczną państwa oraz z obowiązującymi przepisami.

Art. 20.

1. Do zadań własnych gmin w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepło należy:
 - 1) planowanie i organizacja zaopatrzenia w ciepło na obszarze gminy oraz częściowe finansowanie kosztów związanych z dostarczaniem ciepła do mieszkań, z wyłączeniem spółdzielczych zasobów mieszkaniowych i mieszkań zakładowych,
 - 2) planowanie i organizacja oświetlenia miejsc publicznych oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad.
2. Gminy realizują zadania, o których mowa w ust. 1, zgodnie z założeniami polityki energetycznej państwa oraz ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Art. 21.

1. Zarząd gminy opracowuje projekt założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, zwany dalej "projektem założeń".
2. Projekt założeń sporządza się dla obszaru gminy, zespołu gmin lub jego części.
3. Projekt założeń powinien określać:
 - 1) ocenę stanu aktualnego i przewidywanych zmian zapotrzebowania na ciepło,
 - 2) przedsięwzięcia racjonalizujące użytkowanie ciepła przez odbiorców i użytkowników,
 - 3) możliwości wykorzystania istniejących nadwyżek i lokalnych zasobów energii, z uwzględnieniem skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej oraz zagospodarowania ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych,
 - 4) zakres współpracy z innymi gminami.
4. Przedsiębiorstwa energetyczne udostępniają nieodpłatnie zarządowi gminy informacje oraz propozycje niezbędne do opracowania projektu założeń.
5. Projekt założeń podlega uzgodnieniu z wojewodą w zakresie zgodności z założeniami polityki energetycznej państwa.
6. Projekt założeń wykląda się do publicznego wglądu na okres 21 dni, powiadamiając o tym w sposób przyjęty zwyczajowo w danej miejscowości.
7. Osoby i jednostki organizacyjne zainteresowane zaopatrzeniem w ciepło na obszarze gminy mają prawo składać wnioski, zastrzeżenia i uwagi do projektu założeń.
8. Rada gminy uchwała założenia do planu zaopatrzenia w ciepło, rozstrzygając jednocześnie wnioski, zastrzeżenia i uwagi zgłoszone w czasie wyłożenia projektu założeń do publicznego wglądu.

Art. 22.

1. Zarząd gminy opracowuje projekt planu zaopatrzenia w ciepło na podstawie założeń, o których mowa w art. 21.
2. Projekt planu zaopatrzenia w ciepło powinien zawierać:
 - 1) propozycje w zakresie rozwoju i modernizacji poszczególnych systemów zaopatrzenia w ciepło wraz z uzasadnieniem ekonomicznym,
 - 2) harmonogram realizacji zadań,
 - 3) przewidywane koszty realizacji proponowanych przedsięwzięć oraz źródła ich finansowania.
3. Zarząd gminy przedstawia wojewodzie projekt planu zaopatrzenia w ciepło celem stwierdzenia zgodności z założeniami, o których mowa w art. 21 ust. 5.
4. Rada gminy uchwała plan zaopatrzenia w ciepło.
5. Prowadzone na obszarze gminy działania w zakresie zaopatrzenia w ciepło muszą być zgodne z planem, o którym mowa w ust. 4.

Rozdział 4
Organy regulacyjne

Art. 23.

1. Tworzy się Urząd Regulacji Energetyki, zwany dalej "URE", jako centralny organ administracji państwowej w sprawach regulacji gospodarki paliwami i energią oraz promowania konkurencji, podległy Prezesowi Rady Ministrów.
2. URE kieruje prezes powoływany i odwoływany przez Prezesa Rady Ministrów.
3. Wiceprezesa URE powołuje i odwołuje, na wniosek prezesa URE, Prezes

Rady Ministrów.

4. Organizację i tryb pracy URE określa statut nadany przez Prezesa Rady Ministrów w drodze rozporządzenia.

Art. 24.

1. Prezes URE może tworzyć oddziały terenowe URE oraz określać ich siedziby, właściwość terytorialną i rzeczową.
2. Dyrektorzy oddziałów URE są powoływani i odwoływani przez prezesa URE.
3. Wicedyrektorów oddziałów URE powołuje i odwołuje, na wniosek dyrektorów tych oddziałów, prezes URE.

Art. 25.

1. URE, z zastrzeżeniem art. 27 i 28 oraz art. 33 ust. 3, reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych, zgodnie z ustawą i założeniami polityki energetycznej państwa, zmierzając do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii.
2. Do zakresu kompetencji i obowiązków URE należy:
 - 1) wydawanie, odmowa wydania, zmiana i cofanie koncesji,
 - 2) zatwierdzanie i kontrolowanie taryf paliw gazowych i energii elektrycznej, pod względem zgodności z zasadami określonymi w art. 47 i 48,
 - 3) uzgadnianie projektów planów, o których mowa w art.18,
 - 4) kontrolowanie parametrów jakościowych obsługi odbiorców w zakresie obrotu paliwami gazowymi i energią elektryczną,
 - 5) rozstrzyganie sporów w zakresie określonym ustawą,
 - 6) ustalanie warunków korzystania z sieci w przypadku niemożności osiągnięcia porozumienia zainteresowanych stron,
 - 7) nakładanie kar pieniężnych na zasadach określonych w ustawie,
 - 8) współdziałanie z właściwymi organami w przeciwdziałaniu nadużywania przez przedsiębiorstwa energetyczne pozycji monopolistycznej lub dominującej,
 - 9) publikowanie informacji służących zwiększeniu efektywności użytkowania paliw i energii,
 - 10) zbieranie i przetwarzanie informacji dotyczących gospodarki energetycznej,
 - 11) kontrola kwalifikacji osób, o których mowa w art. 55.

Art. 26.

1. Prezes URE składa Prezesowi Rady Ministrów corocznie, w terminie do końca pierwszego kwartału, sprawozdanie ze swej działalności.
2. Prezes URE przedstawia Ministrowi Przemysłu i Handlu, na jego wniosek, informacje z zakresu swej działalności.

Art. 27.

Organem właściwym w sprawach regulacji działalności przedsiębiorstw energetycznych w zakresie zaopatrzenia w ciepło, na obszarze województwa, jest wojewoda.

Art. 28.

1. Wojewodowie regulują działalność przedsiębiorstw energetycznych w zakresie określonym w art. 27, zgodnie z ustawą i założeniami polityki energetycznej państwa, zmierzając do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców ciepła.

2. Do zakresu kompetencji i obowiązków wojewody należy:
- 1) wydawanie, odmowa wydania, zmiana i cofanie koncesji,
 - 2) kontrolowanie sposobu ustalenia taryf ciepła pod względem zgodności z zasadami określonymi w art. 47 i 48,
 - 3) rozstrzyganie sporów w zakresie określonym w ustawie,
 - 4) ustalanie warunków korzystania z sieci ciepłej w przypadku niemożności osiągnięcia porozumienia zainteresowanych stron,
 - 5) nakładanie kar pieniężnych na zasadach określonych w ustawie,
 - 6) publikowanie informacji służących zwiększeniu efektywności zaopatrzenia w ciepło,
 - 7) zbieranie i przetwarzanie informacji dotyczących gospodarki ciepłem,
 - 8) uzgadnianie założeń oraz planów zaopatrzenia w ciepło,
 - 9) współdziałanie z właściwymi organami w przeciwdziałaniu nadużywaniu przez przedsiębiorstwa energetyczne pozycji monopolistycznej lub dominującej,
 - 10) współdziałanie z gminami w opracowaniu i realizacji planów zaopatrzenia w ciepło,
 - 11) kontrola kwalifikacji osób, o których mowa w art. 55.
3. Do realizacji zadań określonych ustawą wojewoda tworzy w urzędzie wojewódzkim komórkę organizacyjną do spraw regulacji.
4. Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczególny tryb działania organów regulacyjnych do spraw ciepła.

Art. 29.

Wojewoda składa Ministrowi Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa corocznie, w terminie do końca pierwszego kwartału, sprawozdanie z działalności regulacyjnej, o której mowa w art. 28.

Art. 30.

W sprawach objętych koncesją organ regulacyjny może żądać od przedsiębiorstw energetycznych informacji dotyczących ich działalności, z zachowaniem przepisów o ochronie tajemnicy państwowej i handlowej.

Art. 31.

1. Do postępowania przed wojewodą stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.
2. Do postępowania przed URE stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące postępowania przed naczelnymi organami administracji rządowej.

Art. 32.

1. URE wydaje Biuletyn Urzędu Regulacji Energetyki, zwany dalej "Biuletynem URE".
2. URE ogłasza w Biuletynie URE sprawozdania, o których mowa w art. 26 ust. 1.
3. URE ogłasza w Biuletynie URE informacje o:
 - 1) podmiotach ubiegających się o koncesję,
 - 2) decyzjach w sprawach koncesji oraz taryf wraz z uzasadnieniem,
 - 3) rozstrzygnięciach w sprawach spornych podjętych przez URE.
4. W przypadku gdy organem regulacyjnym jest wojewoda informacje, o których mowa ust. 3, ogłasza się w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

5. Prezes URE może ustanowić w drodze zarządzenia, regionalne lub branżowe wydania Biuletynu URE oraz określić ich zakres, zasięg i warunki publikacji ogłoszeń.

Rozdział 5 Koncesje i taryfy

Art. 33.

1. Działalność gospodarcza obejmująca: wytwarzanie, przetwarzanie, magazynowanie, przesyłanie, dystrybucję oraz obrót paliwami i energią, wymaga uzyskania koncesji organów regulacyjnych, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
2. Szczególne rodzaje działalności gospodarczej, o których mowa w ust.1, nie wymagające uzyskania koncesji określa, w drodze rozporządzenia, Minister Przemysłu i Handlu oraz Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa.
3. Obrót paliwami lub energią elektryczną z zagranicą wymaga uzyskania koncesji i pozwoleń Ministra Współpracy Gospodarczej z Zagranicą w uzgodnieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.
4. W sprawach koncesji, o których mowa w ust. 3, stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 41, poz. 324, z 1990 r. Nr 26, poz. 149, Nr 34, poz. 198 i Nr 86, poz. 504, z 1991 r. Nr 31, poz. 128, Nr 41, poz. 179, Nr 73, poz. 321, Nr 105, poz. 452, Nr 106, poz. 457 i Nr 107, poz. 460, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, Nr 47, poz. 212, Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 27 poz. 96, Nr 127, poz. 627 oraz z 1995 r. Nr 60, poz. 310).

Art. 34.

1. Organ regulacyjny wydaje koncesję, jeżeli wnioskodawca:
 - 1) ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 2) dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności, bądź jest w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania,
 - 3) ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności,
 - 4) zapewni zatrudnienie osób o właściwych kwalifikacjach zawodowych, o których mowa w art. 55,
 - 5) uzyskał decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.
2. Uzyskanie koncesji, o której mowa w ust. 1, nie zwalnia z obowiązku uzyskania innych koncesji lub zezwoleń wymaganych na podstawie odrębnych przepisów.
3. Nie może być wydana koncesja wnioskodawcy:
 - 1) który znajduje się w postępowaniu upadłościowym lub likwidacji,
 - 2) któremu w ciągu ostatnich 10 lat cofnięto koncesję na działalność określoną ustawą,
 - 3) skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo, którego skutki mają związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą.
4. Przy podejmowaniu decyzji o wydaniu koncesji, bierze się pod uwagę interes społeczny i założenia polityki energetycznej państwa.

Art. 35.

Obrót lub ustanawianie zastawu na akcjach lub udziałach przedsiębiorstw energetycznych, którym została wydana koncesja, o której mowa w art. 33 ust. 1, wymaga zgody organu regulacyjnego, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Art. 36.

1. Przedsiębiorstwa energetyczne, którym została wydana koncesja, ponoszą coroczne opłaty, na rzecz budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności.
2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, ich wysokość i sposób pobierania przez organ regulacyjny opłat, o których mowa w ust. 1.

Art. 37.

1. Wniosek o wydanie koncesji powinien zawierać, w szczególności:
 - 1) oznaczenie wnioskodawcy i jego siedziby lub miejsca zamieszkania, a w razie ustanowienia pełnomocników do dokonywania czynności prawnych w imieniu podmiotu gospodarczego również ich imiona i nazwiska,
 - 2) określenie przedmiotu oraz zakresu prowadzonej działalności, na którą ma być wydana koncesja oraz plany, o których mowa w art. 18,
 - 3) informacje o dotychczasowej działalności wnioskodawcy, w tym sprawozdania finansowe z ostatnich 3 lat, jeżeli podmiot prowadzi działalność gospodarczą,
 - 4) określenie czasu, na jaki koncesja ma być udzielona wraz ze wskazaniem daty rozpoczęcia działalności,
 - 5) określenie środków, jakimi dysponuje podmiot ubiegający się o koncesję, w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności objętej wnioskiem,
 - 6) statystyczny numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.
2. Organ regulacyjny może żądać dodatkowych informacji i dokumentów do uprawdopodobnienia, że wnioskodawca spełni wymagane przepisami warunki.
3. Organ regulacyjny odmawia wydania koncesji, gdy wnioskodawca nie spełnia wymaganych przepisami warunków.

Art. 38.

Koncesję wydaje się na czas określony, nie krótszy niż 10 lat i nie dłuższy niż 50 lat.

Art. 39.

1. Koncesja powinna określać:
 - 1) oznaczenie podmiotu i jego siedziby lub miejsca zamieszkania,
 - 2) określenie przedmiotu oraz zakresu działalności objętej koncesją,
 - 3) datę rozpoczęcia działalności objętej koncesją oraz warunki wykonywania działalności,
 - 4) okres ważności koncesji,
 - 5) szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją, mające na celu właściwą obsługę odbiorców,
 - 6) statystyczny numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.
2. Koncesje mogą określać również obowiązki:
 - 1) przestrzegania określonych standardów niezawodności i jakości świadczonych

- usług,
- 2) zabezpieczenia ochrony środowiska w trakcie oraz po zaprzestaniu koncesjonowanej działalności.
 3. Organ regulacyjny przekazuje kopie wydanych koncesji właściwemu terenowo wojewódzkiemu urzędowi statystycznemu.

Art. 40.

1. Udzielenie koncesji może być uzależnione od złożenia zabezpieczenia majątkowego roszczeń osób trzecich od wnioskodawcy mogących powstać wskutek prowadzenia działalności objętej koncesją w sposób niewłaściwy, w tym szkód w środowisku.
2. W sprawie rodzaju, wysokości i formy zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy, o której mowa w art. 33 ust. 4.
3. Koncesje powinny ponadto określać warunki zaprzestania działalności przedsiębiorstw energetycznych po wygaśnięciu koncesji lub po ich cofnięciu.

Art. 41.

Przedsiębiorstwo energetyczne może złożyć wniosek o przedłużenie ważności koncesji, nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem.

Art. 42.

1. Organ regulacyjny może nakazać przedsiębiorstwu energetycznemu, pomimo wygaśnięcia koncesji, dalsze świadczenie usług przez okres nie dłuższy niż 24 miesiące, jeżeli wymaga tego interes społeczny.
2. Jeżeli działalność prowadzona w warunkach określonych w ust. 1, przynosi stratę przedsiębiorstwu energetycznemu, należy się pokrycie strat od Skarbu Państwa, w wysokości ograniczonej do uzasadnionych kosztów działalności określonej w koncesji, przy zachowaniu należytej staranności.
3. Koszty, o których mowa w ust. 2, są zatwierdzane przez właściwy organ regulacyjny.

Art. 43.

1. Organ regulacyjny może zmienić warunki wydanej koncesji z urzędu lub na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego.
2. Organ regulacyjny może zmienić z urzędu warunki lub cofnąć koncesję:
 - 1) ze względu na wymogi obronności i bezpieczeństwa państwa,
 - 2) w przypadku podziału przedsiębiorstwa energetycznego lub jego łączenia z innymi podmiotami.
3. Organ regulacyjny cofa koncesję:
 - 1) w przypadku zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej objętej koncesją,
 - 2) w przypadku prawomocnego wyroku sądu zakazującego prowadzenia działalności gospodarczej objętej koncesją,
 - 3) jeżeli prowadzona działalność rażąco uchybia warunkom ustalonym w koncesji, a przedsiębiorstwo energetyczne nie usunęło w wyznaczonym terminie uchybień stwierdzonych przez organ regulacyjny.
4. Organ regulacyjny powiadamia o cofnięciu koncesji właściwy terenowo wojewódzki urząd statystyczny.

Art. 44.

Koncesja wydana przedsiębiorstwu energetycznemu na podstawie ustawy wygasa z upływem czasu, na jaki została wydana albo z dniem wykreślenia tego przedsiębiorstwa z właściwego rejestru lub ewidencji.

Art. 45.

1. Kto zamierza prowadzić działalność w zakresie: wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji oraz obrotu paliwami i energią, podlegająca koncesjonowaniu, może ubiegać się o wydanie promesy koncesji.
2. Promesę wydaje organ regulacyjny w drodze decyzji administracyjnej.
3. W promesie ustala się okres jej ważności, z tym że nie może on być krótszy niż 6 miesięcy.
4. W okresie ważności promesy nie można odmówić wydania koncesji na działalność określoną w promesie, chyba że uległ zmianie stan faktyczny lub prawny podany we wniosku o wydanie promesy.
5. Do wniosku o wydanie promesy stosuje się odpowiednio art. 37 ustawy.

Art. 46.

Przedsiębiorstwa energetyczne zobowiązane są do prowadzenia, w ramach zakładowych planów kont, ewidencji księgowej w sposób umożliwiający obliczenie ich kosztów stałych, kosztów zmiennych i przychodów, odrębnie dla wytwarzania, przesyłania i dystrybucji, dla każdego rodzaju paliwa lub energii, a także w odniesieniu do poszczególnych taryf.

Art. 47.

1. Taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła, o których mowa w art. 49 ust. 1 i art. 50 ust. 1, powinny zapewniać:
 - 1) pokrycie uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych w zakresie: wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji lub obrotu paliwami i energią, kosztów rozwoju i ochrony środowiska,
 - 2) ochronę interesów odbiorców przed nie uzasadnionym poziomem cen.
2. Taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła, o których mowa w ust. 1, mogą uwzględniać koszty współfinansowania przez przedsiębiorstwa energetyczne przedsięwzięć i usług zmierzających do zmniejszenia zużycia paliw i energii u odbiorców, stanowiących ekonomicznie uzasadnioną alternatywę do budowy nowych źródeł energii.
3. Taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła, o których mowa w ust. 1, mogą uwzględniać koszty współfinansowania przez przedsiębiorstwa energetyczne przedsięwzięć związanych z rozwojem energetyki niekonwencjonalnej.
4. Przedsiębiorstwa energetyczne różnicują taryfy paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła, o których mowa w ust. 1, dla różnych grup odbiorców wyłącznie ze względu na uzasadnione koszty spowodowane realizacją świadczenia, o ile przepisy nie stanowią inaczej.

Art. 48.

Minister Przemysłu i Handlu w odniesieniu do paliw gazowych i energii elektrycznej, a Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa w odniesieniu do ciepła, w porozumieniu z Ministrem Finansów i po zasięgnięciu opinii właściwych

organów regulacyjnych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasady rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi, energią elektryczną i ciepłem.

Art. 49.

1. Przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają dla paliw gazowych i energii elektrycznej taryfy, które podlegają zatwierdzeniu przez URE.
2. URE, w terminie 30 dni, zatwierdza taryfę, bądź odmawia jej zatwierdzenia w przypadku stwierdzenia niezgodności taryfy z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 47 i 48.
3. Przedsiębiorstwa energetyczne mają obowiązek publikacji na własny koszt taryf paliw gazowych i energii elektrycznej w Biuletynie URE.
4. Taryfa może obowiązywać nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia jej publikacji.

Art. 50.

1. Taryfy ciepła ustalają przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje. Taryfy ciepła podlegają kontroli wojewody.
2. Przedsiębiorstwa energetyczne są zobowiązane do przekazywania wojewodom ustalonych taryf ciepła w ciągu 7 dni licząc od dnia ich ustalenia.
3. W przypadku stwierdzenia niezgodności taryf ciepła z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 47 i 48, wojewoda uchyla te taryfy. W przypadku nieuchylenia taryfy ciepła w ciągu 30 dni licząc od dnia ich przekazania, uznaje się, że zostały ustalone zgodnie z przepisami.
4. Taryfy ciepła podlegają publikowaniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Art. 51.

W sprawach nie uregulowanych przepisami niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio przepisy ustawy, o której mowa w art. 33 ust.4 .

Rozdział 6 Instalacje i urządzenia

Art. 52.

Projektowanie, produkcja, import, budowa oraz eksploatacja urządzeń i instalacji powinny zapewniać racjonalne i oszczędne zużycie paliw lub energii przy zachowaniu:

- 1) niezawodności współdziałania z siecią,
- 2) bezpieczeństwa obsługi i otoczenia oraz spełnienia wymagań ochrony środowiska,
- 3) zgodności z wymaganiami odrębnych przepisów, a w szczególności przepisów: o ochronie przeciwporażeniowej, o ochronie przeciwpożarowej, o dozorze technicznym, przepisów prawa budowlanego, ustawy o ochronie dóbr kultury i muzeach, Polskich Norm wprowadzonych do obowiązkowego stosowania lub innych przepisów wynikających z technologii wytwarzania energii i rodzaju stosowanego paliwa.

Art. 53.

1. Producenci i importerzy urządzeń określają w dokumentacji technicznej wielkość zużycia paliw i energii odniesioną do uzyskiwanej wielkości efektu użytkowego urządzenia, w typowych warunkach użytkowania, zwana

dalej "efektywnością energetyczną".

2. Producenci i importerzy urządzeń oferowanych na rynku, przedstawiają efektywność energetyczną tych urządzeń etykietą i charakterystyką techniczną.

3. Minister Przemysłu i Handlu określa, w drodze rozporządzenia, w porozumieniu

z właściwymi ministrami:

1) wymagania w zakresie efektywności energetycznej, jakie powinny spełniać

określone urządzenia, o których mowa w ust.1,

2) wymagania w zakresie stosowania etykiet i charakterystyk technicznych,

o których mowa w ust. 2.

4. Dokumentem potwierdzającym spełnienie wymagań, o których mowa w ust. 3 pkt 1, jest certyfikat zgodności z tymi wymaganiami, uzyskany w trybie

przepisów ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji (Dz.U. Nr 55, poz. 250).

Art. 54.

1. Zakazuje się wprowadzania do obrotu na obszarze kraju urządzeń nie spełniających wymagań określonych w art. 53.

2. Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą, w porozumieniu z Ministrem

Przemysłu i Handlu, określi, w drodze rozporządzenia, sposób uwarunkowania

odprawy celnej urządzeń od przedstawienia certyfikatu zgodności, o którym mowa w art. 53 ust. 4.

Art. 55.

1. Osoby zajmujące się eksploatacją określonych urządzeń i instalacji obowiązane

są posiadać dodatkowe kwalifikacje potwierdzone świadectwem wydanym przez komisje kwalifikacyjne.

2. Komisje kwalifikacyjne powołują:

1) URE - w zakresie energii elektrycznej i paliw gazowych,

2) wojewoda - w zakresie zaopatrzenia w ciepło,

3) właściwi ministrowie, o których mowa w art. 3 - w zakresie eksploatacji

urządzeń i instalacji elektrycznych, gazowych i cieplnych w jednostkach

organizacyjnych podległych tym ministrom,

4) Minister Transportu i Gospodarki Morskiej - w zakresie eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych stosowanych w jednostkach organizacyjnych

transportu kolejowego.

3. Za sprawdzenie kwalifikacji, o których mowa w ust. 1, pobierane są opłaty

od osób kierujących wnioski o stwierdzenie kwalifikacji.

4. Opłaty, o których mowa w ust. 3, stanowią przychód jednostek organizacyjnych,

przy których powołano komisje kwalifikacyjne.

5. Minister Przemysłu i Handlu, w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, Ministrem Transportu i Gospodarki Morskiej oraz Ministrem Obrony Narodowej, określi, w drodze rozporządzenia: wymagania kwalifikacyjne, o których mowa w ust. 1, tryb stwierdzania tych kwalifikacji, rodzaje instalacji i urządzeń, dla eksploatacji których

wymagane jest posiadanie kwalifikacji, jednostki organizacyjne, przy których

powołuje się komisje kwalifikacyjne oraz wysokość opłat pobieranych

za sprawdzenie kwalifikacji.

Art. 56.

Minister Przemysłu i Handlu, w porozumieniu z właściwymi ministrami, może określić, w drodze rozporządzenia, obligatoryjne wymagania dotyczące jakości paliw oraz sposób kontroli spełniania tych wymagań.

Rozdział 7
Kary pieniężne

Art. 57.

1. Kto:

- 1) nie przestrzega obowiązków wynikających ze współpracy z jednostkami upoważnionymi do dysponowania energią elektryczną i paliwami gazowymi, wynikających z przepisów wydanych na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy,
 - 2) nie przestrzega obowiązku utrzymywania zapasów paliw, wprowadzonego na podstawie art. 10 ustawy,
 - 3) nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu paliw i energii, wprowadzonych na podstawie art. 11 ustawy,
 - 4) z nieuzasadnionych powodów odmawia zawarcia umowy z odbiorcą,
 - 5) pobiera ceny nie przestrzegając obowiązku przedstawiania taryfy do organów regulacyjnych oraz obowiązku publikacji taryf, o którym mowa w art. 49 i 50 ustawy,
 - 6) pobiera ceny wyższe od ustalonych i zatwierdzonych w taryfach,
 - 7) odmawia udzielenia informacji wymaganych niniejszą ustawą,
 - 8) prowadzi ewidencję księgową niezgodnie z zasadami określonymi w art. 46 ustawy,
 - 9) zatrudnia osoby bez wymaganych ustawą kwalifikacji,
 - 10) nie utrzymuje w należyłym stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń,
 - 11) wprowadza do obrotu na obszarze kraju urządzenia nie spełniające wymagań określonych w art. 53,
 - 12) nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji,
 - 13) realizuje działania w zakresie zaopatrzenia w ciepło niezgodnie z planem zaopatrzenia w ciepło, o którym mowa w art. 22 ust. 4 - podlega karze pieniężnej.
2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza organ regulacyjny.
3. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć wartości 15 % przychodu ukaranego podmiotu gospodarczego, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.
4. Kara pieniężna jest płatna z dochodu po opodatkowaniu lub z innej formy nadwyżki przychodu nad wydatkami zmniejszonej o podatki i jest dokonywana na konto właściwego urzędu skarbowego.
5. Niezależnie od kary pieniężnej określonej w ust. 3 i 4, organ regulacyjny może nałożyć karę pieniężną na kierownika podmiotu gospodarczego, z tym że kara ta może być wymierzona w kwocie nie większej niż 300 % jego miesięcznego wynagrodzenia.
6. Nakładając karę pieniężną, organ regulacyjny uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe uzasadniające konieczność nałożenia kary oraz jej wysokość.
7. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 58.

1. W razie nielegalnego pobierania paliw lub energii z sieci, przedsiębiorstwo energetyczne pobiera zryczałtowane opłaty za nielegalnie pobrane paliwo lub energię, w wysokości określonej w taryfach, lub dochodzi odszkodowania na zasadach ogólnych.
2. Zryczałtowane opłaty, o których mowa w ust.1, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 8
Zmiany w przepisach obowiązujących,
przepisy przejściowe i końcowe

Art. 59.

W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz.U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195, z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 43, poz. 253, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1993 r. Nr 11, poz. 50 oraz z 1994 r. Nr 111, poz. 536) w art. 25 w ust. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

"4) cen i taryf ustalanych na podstawie ustawy - Prawo energetyczne."

Art. 60.

W ustawie z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127, Nr 103, poz. 446 i Nr 107, poz. 464, z 1992 r. Nr 91, poz. 455, z 1993r. Nr 47, poz. 212 i Nr 131, poz. 629 oraz z 1994r. Nr 27, poz. 96, Nr 84, poz. 384, Nr 85, poz. 388, Nr 89, poz.

415 i Nr 123, poz. 608) w art. 46 w ust. 2 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

"4a) urządzeń i instalacji energetycznych służących do wytwarzania paliw i energii oraz ich przesyłania i dystrybucji za pomocą sieci ,".

Art. 61.

W ustawie z dnia 23 grudnia 1988r. o działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 41, poz. 324, z 1990 r. Nr 26, poz. 149, Nr 34, poz. 198 i Nr 86, poz. 504, z 1991 r. Nr 31, poz. 128, Nr 41, poz. 179, Nr 73, poz. 321, Nr 105, poz. 452, Nr 106, poz. 457 i Nr 107, poz. 460, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, Nr 47, poz. 212, Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, Nr 127, poz. 627 oraz z 1995 r. Nr 60, poz. 310) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11 w ust. 1 w pkt 14 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się

pkt 15 w brzmieniu:

"15) prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na: wytwarzaniu, przetwarzaniu, magazynowaniu, przesyłaniu, dystrybucji oraz obrocie paliwami i energią.",

2) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

"6. Zasady udzielania koncesji, o których mowa w ust. 1 pkt 15, określają

przepisy ustawy - Prawo energetyczne."

Art. 62.

W ustawie z dnia 28 czerwca 1991 r. o utworzeniu urzędu Ministra Przemysłu i Handlu (Dz. U. Nr 66, poz. 286) w art. 3 skreśla się pkt 1.

Art. 63.

Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób finansowania URE w okresie jego organizacji oraz sposób finansowania zadań wojewody wymienionych w art. 28.

Art. 64.

1. Osoby fizyczne, prawne, bądź inne jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, które do dnia wejścia w życie ustawy wybudowały z własnych środków i są właścicielami, bądź użytkownikami instalacji lub urządzeń, które stanowią element sieci, mogą, w terminie dwóch lat od wejścia w życie ustawy, przekazać odpłatnie, na warunkach uzgodnionych przez strony, te instalacje lub urządzenia przedsiębiorstwu energetycznemu, które uzyska koncesje na dystrybucje paliw i energii.
2. Przekazywane instalacje i urządzenia, o których mowa w ust. 1, powinny odpowiadać warunkom technicznym określonym w przepisach. Koszty doprowadzenia tych instalacji i urządzeń do stanu spełniającego wymagane warunki, pokrywa osoba lub jednostka przekazująca.

Art. 65.

1. W terminie 18 miesięcy od ogłoszenia ustawy, organy regulacyjne wydadzą z urzędu koncesje przedsiębiorstwom energetycznym działającym w dniu ogłoszenia ustawy, o ile spełnią one warunki określone ustawą.
2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, prowadzą działalność na dotychczasowych zasadach, do czasu wydania koncesji.

Art. 66.

1. Z dniem wejścia w życie ustawy znosi się Okręgowe Inspektoraty Gospodarki Energetycznej utworzone ustawą z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 14, poz. 89 i Nr 34, poz. 198).
2. Obowiązki i zadania likwidatora Okręgowych Inspektoratów Gospodarki Energetycznej powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.
3. Likwidator sporządza bilans zamknięcia.
4. Mienie likwidowanych Okręgowych Inspektoratów Gospodarki Energetycznej likwidator może przeznaczyć na utworzenie Urzędu Regulacji Energetyki oraz komórek organizacyjnych urzędów wojewódzkich do spraw regulacji.

Art. 67.

1. Minister Finansów, w porozumieniu z właściwymi ministrami, zachowuje prawo do ustalania cen i taryf w obrocie między przedsiębiorstwami energetycznymi a odbiorcami końcowymi w odniesieniu do paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła przez okres do 24 miesięcy od wejścia ustawy w życie, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, daty nie wykraczające poza okres, o którym mowa w ust. 1, od których Minister Finansów zaprzestanie ustalania cen i taryf, o których mowa w ust. 1.

Art. 68.

1. Przepisy wykonawcze wydane i utrzymane w mocy na podstawie ustawy z

dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35,

poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 14, poz. 89 i Nr 34, poz. 198) pozostają w mocy

do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie niniejszej ustawy, o ile nie są sprzeczne z jej przepisami, nie dłużej jednak niż przez

okres trzech miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

2. Do czasu wydania przepisów na podstawie niniejszej ustawy zachowują moc świadectwa potwierdzające kwalifikacje, o których mowa w art. 55 ust. 1, o ile nie minął okres ich ważności.

Art. 69.

Tracą moc:

1) ustawa z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U z 1954 r. Nr 32, poz. 135 i z 1975 r. Nr 17, poz. 94),

2) ustawa z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96, z 1987 r. Nr33, poz. 180, z 1988 r. Nr 19, poz. 132,

z

1989 r. Nr 35, poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 14, poz. 89 i Nr 34, poz. 198).

Art. 70.

Ustawa wchodzi w życie po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem

art. 23 i art. 28 ust. 3, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia ustawy.